

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Neimenovani junaki bele rase

2. del

Fritz Julius Kuhn

16. oktobra 1958 je George Lincoln Rockwell prvič po koncu druge svetovne vojne dvignil prapor s svastiko. Nekdanji poveljnik ameriške mornarice je v svoji avtobiografiji *This Time the World (Tokratni svet)* pojasnil, da je ta dan štel za uradni začetek ameriškega nacionalsocializma v posthitlerjevski dobi. Čeprav je bil poveljnik Rockwell zagotovo najbolj znan voditelj, ki ga je gibanje ustvarilo v ZDA, ni bil prvi. Bili so še drugi, dvajset, celo trideset in več let pred njim. Njihova imena, dejanja in usode je skoraj v celoti izbrisala vojna katastrofa, ki je stala med njihovim in njegovim bojem. Toda najbolj zapomnjen med temi predvojnimi nacionalsocialisti je pripadal pojavu, ki ga je sovražni tisk netočno označil kot "nemško-ameriški Bund".

Še danes se nekateri ameriški in drugi nacionalsocialisti zdrznejo že ob omembi njegovega imena. Bunda smatrajo za zelo hudo napako, na katero je bolje

Fritz Julius Kuhn

pozabiti, predvsem zato, ker je s spodbujanjem prepričanja, da je nacionalsocializem le nemška zarota za zavzete ZDA, v celoti šel na roko sovražnikom, saj so ga tako tudi dosledno prikazovali. Toda resnica, kot jo je razkril judovski avtor knjige *The Nazi Movement in the United States (Nacistično gibanje v ZDA)*, je bila povsem drugačna. Čeprav je Sandar Diamond seveda sovražen do svojega predmeta, vendarle podaja verodostojen pogled na Bund, ki je večinoma (in presenetljivo) neobarvan s standardnimi žaljivkami. To je edina resnična zgodovina te sporne organizacije, ki je na voljo. Kljub temu je vsaj ustrezno poročilo o pomembnem delu dediščine našega gibanja.

Več kot nekaj tovarišev bi ugovarjalo, da Bund sploh ni del naše dediščine in da so njegovi privrženci zgolj kratkovidni tevtonski nacionalisti, za katere je "arijski" le sinonim za "nemški". Z drugimi besedami, nič jim ni bilo mar za svetovno enotnost bele rase, ki jo je Rockwell videl v nacionalsocializmu, in so si prizadevali le za organizacijo nemških skupnosti v Združenih državah. Takšna razlaga je po Diamondovih verodostojnih raziskavah le malo natančna. Zanimivo je, da ga je več kot štiri desetletja po dogodkih, o katerih piše, k izidu knjige spodbudil preporod bele sile sredi sedemdesetih let prejšnjega stoletja, ki je bil osredotočen na splošno na srednjem zahodu in posebej v Chicagu, čeprav nikakor ne izključno. Ne da bi dejansko omenil ta sodobni boj, je Diamond želel s sklepanjem pokazati, da obstajajo vzporednice z Bundom. Morda je imel prav. Ne glede na to, ali ga lahko sprejmemo kot čisto nacionalsocialistično organizacijo ali ne, je Bund neločljivo povezan z našo zgodovinsko, če že ne povsem ideološko linijo, če nam je to všeč ali ne, saj ga številni Američani, ki so živeli konec tridesetih in v začetku štiridesetih let, niso povsem pozabili. Poleg tega resnica ni tako strašna, kot morda predvidevajo nekateri tovariši.

Teutonci in prijatelji

Ameriško-nemška ljudska zveza (njeno pravo ime) ni bila prva manifestacija nacionalsocializma v Združenih državah. Že marca 1923 (polnih osem mesecev pred münchenskim pučem) je v Ameriki prvič zaplapolala zastava s svastiko iz stanovanjske hiše na severnem delu Chicaga. Izobesilo jo je nekaj moških, večinoma priseljencev iz lačnih razmer povojne Nemčije, ki so se združili v *Teutonia Club*. Njihov namen je bil deliti skupno ljubezen do nacionalsocializma, nič več. Njihov klub je bil, kot je kazalo na njegovo ime, le klub brez političnih ciljev, razen zbiranja majhnih vsot denarja kot donacij, poslanih v Nemčijo in Hitlerjev boj.

Po 9. novembru, ko se je zgodil poraz v Münchnu, je nekaj beguncev pred spodletelim pučem prispelo v Ameriko in se pridružilo majhni skupini tovarišev iz Chicaga, ki so skupino preimenovali v *Združenje Teutonia*. Do 30. januarja 1933, ko je bil Hitler izvoljen za kanclerja, je *združenje Teutonia* štelo 500 bratskih članov, večinoma v Chicagu, Detroitu in New Yorku. V tem času so tovariši iz Teutonije dosegli največji uspeh, ko so prepričali lastnika ene najbolj znanih restavracij v Chicagu, gostilne Red Star Inn na Clark Streetu blizu North Avenue, da je s strehe dvignil velik transparent s svastiko in tako proslavil Führerjevo zmago-slavje! Toda dvig te zastave je pomenil tudi prihod zelo resne težave.

Zaradi zmage nacionalsocialistov na volitvah so Teutonci nenadoma prejeli na ti-soče prošnje za članstvo. Ker društvo ni imelo formalne organizacije, ki bi se lahko odzvala velikemu navalu zanimanja, so ga morali razpustiti, namesto njega pa je bila ustanovljena nova struktura, ki je bila prilagojena za množično članstvo: *Prijatelji nove Nemčije*. Kljub naraščajoči velikosti je F.O.N.G., kot je bilo splošno znano, ostalo bratska ustanova ameriških Nemcev, ki so na piknikih in v pivnicah peli hvalnice Adolfu Hitlerju. Vendar pa njen neškodljivi značaj ni trajal dolgo.

V začetku aprila sta Ameriški judovski kongres in organizacija B'nai B'rith sprožila vsenacionalni bojkot vseh nemških trgovin v ZDA, tudi če so bili lastniki že več generacij Američani. Judje so zahtevali: "Ne kupujte nemškega blaga!" Nenadoma so delikatesam, glasbenim trgovinam ali trgovinam z igračami, ki so bile že nekaj časa stalnica ameriškega vlemesta, razbili izložbe, njihove stranke so obsojali kot "fašiste!", lastnikom pa grozili z nasiljem, ki se je včasih tudi uresničilo za nesrečnega lastnika trgovine.

Tistega poletja so Judje in njihovi poganski lakaji pripravili velik medijski dogodek, ko so najeli in napolnili newyorško dvorano Madison Square Garden. Tam je potekalo inscenirano sojenje, na katerem so Adolfa Hitlerja in njegove privržence obtožili "zločinov proti človeštvu". Judje, ki so jih obilno pokrivali tisk, vse glavne radijske mreže in hollywoodske kronike, so govorili o množičnih pobojih in uničevalnih taboriščih, se v nekontroliranih paroksizmih pljuvajočega sovraštva valjali po tleh in si v najboljšem starozaveznem slogu trgali oblačila - vse leta pred domnevno "končno rešitvijo", ki naj bi se začela izvajati. To je bilo seveda ogrevanje za najvišje dejanje judovskega maščevanja, povojni nürnberški proces. Zaradi njihove talmudske obsedenosti s "pravom" nikogar niso presenetile obsodbe Hitlerja v odsotnosti (isti izraz so v Nürnbergu ponovno uporabili in je še

danes aktualen, kadar Judje obtožijo kakšnega osemdesetletnika nacionalsocialistične preteklosti), niti predvidljiva smrtna obsodba, ki jo je hebrejska skupščina pozdravila z besnim veseljem, kot prizor iz Purima. To, da so se ti histerični postopki odvijali po tem, ko je bil Hitler na oblasti le nekaj mesecev in več kot deset let pred začetkom lažnega "holokavsta", prav tako ni bilo presenečenje za nikogar, ki pozna Jude. Pravzaprav je bil ta maščevalni predstavitveni proces njihova uradna napoved vojne nacionalsocialistični Nemčiji. Javno so obljubili, da bodo potegnili vse finančne vrvice, da bi to kljubovalno državo gospodarsko uničili.

Judje napovedujejo vojno

Glavni organizator sovražnega procesa in tiskovni predstavnik protinemškega bojkota je natančno povzel, kaj so počeli Judje. Samuel Untermyer, predsednik *Svetovne judovske gospodarske federacije*, je v oddaji, ki jo je prenašala največja newyorška radijska postaja (WABC) in je bila naslednji dan (7. avgusta 1933) objavljena v časopisu *The New York Times*, dejal: "Zgodovina se bo ponovila, vendar to ni razlog, da bi dovolili, da se nekoč velik narod vrne v temni vek, ali da ne rešimo teh 600 000 duš (Judov) pred mučenjem v peklju, saj lahko ukrepamo s pomočjo naših krščanskih prijateljev, če imamo voljo ukrepati. Vsak od vas, tako Jud kot pogan, ki se še ni vključil v *to sveto vojno* (avtorjev kurzivni tisk), naj to stori zdaj in tukaj. Ni dovolj, da ne kupujete blaga, izdelanega v Nemčiji. Zavrtni morate poslovanje z vsakim trgovcem ali prodajalcem, ki prodaja blago, izdelano v Nemčiji, ali ki pokriva nemške ladje ali ladijski promet. To, kar predlagamo in kar smo že daleč dosegli, je izvajanje izključno obrambnega gospodarskega bojkota, ki bo spodkopal Hitlerjev režim in spraval nemško ljudstvo k pameti z uničenjem njihove izvozne trgovine, od katere je odvisen njihov obstoj. Na koncu mi dovolite, da se vam še enkrat zahvalim za ta spodbuden sprejem in vam zagotovim, da bomo z vašo podporo in podporo *naših milijonov prijateljev, ki niso Judje* (kurzivno besedilo avtorja), zabili zadnji žebelj v krsto fanatizma in fanatizma!"

Sovražni ton Untermyerjevega govorjenja o smrti in uničenju je očiten celo v tiskani obliki, ne da bi bil uporabljen njegov vznemirjeni, visok in nosni glas. Z agitiranjem za propad Nemčije na tako zgodnji stopnji je aktivno izpolnjeval *protokole Učenih sionskih starešin*, ki določajo: "Na vsako dejanje nasprotovanja moramo biti sposobni odgovoriti z vojno s sosedi (Untermyerjevimi "nežidovskimi prijatelji") tiste države, ki si nam upa nasprotovati" (točka 3, Protokol VII). Ko se je gospodarska agresija končno spremenila v vojaško agresijo, kot se vedno mora, Untermyerjeva izjava iz leta 1933 v imenu svetovnega judovstva

ni bila pozabljena. Maurice L. Perlzweig, vodja britanske sekcije *Svetovnega judovskega kongresa*, se je veselil: "*Svetovni judovski kongres* je že sedem let v vojni z Nemčijo!" (*Toronto Evening Telegraph*, 26. februar 1940) Sekundiral mu je Geoffrey Mander, ki je v londonskem časopisu *Jewish Standard* 17. aprila 1941 dejal: "Zadeva Judov po vsem svetu je zadeva, za katero se borijo Velika Britanija in njeni zavezniki." Newyorški *Jewish Mirror* je oktobra 1942 citiral Ludwiga Lewisohna, enega najvplivnejših ljudi na svetu, ki je imel moč v *Sionistični organizaciji Amerike*: "Judje so simbol narave te vojne. Nihče drug. Nič drugega. To je alfa in omega, začetek in konec celotne zadeve! "

Nastanek ameriških nevihtnih enot

Ker ameriške oblasti seveda niso bile pripravljene zaščititi nemško-ameriških poslovnežev pred Judi, so se na pomoč obrnili na F.O.N.G. Njeni organizatorji so se odzvali tako, da so ustanovili prostovoljno varnostno službo, uniformirane moške, ki so stražili pred ogroženimi lokali in delili letake, na katerih so razlagali dilemo z nemško-ameriškega vidika. Njeni aktivisti, znani kot O.D. ("Ordnungs Dienst" ali "Order Service"), so imeli pomembno vlogo pri reševanju malih ameriških podjetij pred propadom v času krize, hkrati pa so varovali življenja in zdravje pred judovskim uličnim terorizmom.

Na drugi strani Atlantika voditelji v Berlinu niso pozabili na dogajanje v Združenih državah. Tamkajšnje delovanje Judov je bilo predvidljivo, prav tako pa so se zavedali, da imajo v rokah večino sredstev javnega obveščanja. Stari N.S.D.A.P.-A.O., partijski urad, ustanovljen posebej za komunikacijo med nacionalsocialisti doma in v tujini, je vodil Ernst Bohle. Rojen je bil v Angliji, mladost pa je preživel v Južni Afriki, preden je leta 1923 na berlinski univerzi diplomiral iz trgovine. Navdušen nad dramatičnimi dogodki novembra tistega leta se je pridružil Hitlerjevemu nastajajočemu gibanju in se hitro povzpел do položaja državnega sekretarja na zunanjem ministrstvu, tudi zaradi obsežnega osebnega poznavanja sveta zunaj Evrope, zlasti angleško govorečih držav. Ker se je zavedal, da bodo vse izjave o resnični naravi judovskega bojkota, ki bi jih izdal njegov urad, ameriški judovski tiskovni mediji bodisi zamolčali bodisi jih bodo izkrivili v protinemške namene, je Bohle pošiljal letake, knjige in filme organizaciji F.O.N.G. Njeni organizatorji so to gradivo dali na voljo kot resnično protipropagando zlonamerni kampanji odnosov z javnostmi, ki so jo vodili Untermeyer in njemu podobni košer strokovnjaki.

Bohle je želel močno povečati obseg svojih informacijskih pošiljk. Vendar pa je želel, da bi takšno gradivo razširjale domače ameriške skupine. Dokler bi njegova literatura in filmi izhajali izključno prek tukajšnje nemške skupnosti, bi Američani logično domnevali, da gre le za "nacistično propagando", in bi jih kar takoj zavrnili kot pristranska stališča tuje sile. Želel je pokazati dobro voljo in prijateljstvo nove Nemčije do Amerike. Da ne bo pomote, v tistem času je delovala domača nacionalsocialistična organizacija, *Legija srebrnih srajc*. Toda njen vodja William Dudley Pelley, ki je bil že pod strogim nadzorom FBI in kongresnih preiskovalnih odborov, se je odločil, da bo razdelil le omejene količine Berlinovih gradiv, saj ni nameraval utemeljiti obtožb svojih sovražnikov, da so Srebrne srajce agenti druge vlade.

Medtem ko si je Bohle prizadeval, da bi bil položaj Tretjega rajha sprejemljiv za Američane, so voditelji F.O.N.G. težili v nasprotno smer. Njihova prizadevanja so bila bolj usmerjena v organiziranje nemško govorečih skupnosti v ZDA, da bi vsi Nemci v Ameriki postali del Očetnjave, pri čemer so se na preostalo prebivalstvo ozirali le sekundarno. Rezultati so bili predvidljivi. Nemci v Ameriki so tako kot vsi priseljenci ohranili sentimentalne in kulturne vezi z domovino, vendar so v vsem drugem najprej postali Američani in so sovražili vse poskuse politizacije s strani oseb, ki so jih zdaj imeli za tujce. "Nemški priseljenci in njihovi potomci so v bistvu postali Američani in so želeli ostati Američani." Sovražili so, da so njihovo zvestobo posvojeni državi ogrožali njihovi rojaki v F.O.N.G.

Večina nenemških Američanov je začela nacionalsocializem razumeti kot drugo različico komunizma in zaroto za prevzem oblasti; Stalin je uporabljal delavce, Hitler pa Nemce in Američane; to je bila edina razlika, ki so jo razumeli. Bohle je zgrožen in jezen zaradi neugodnega mnenja ukazal direktorjem F.O.N.G., naj izženejo vse nemške državljane, drastično zmanjšal pošiljke materiala v Združene države in izdal znamenito javno izjavo:

"Nacionalsocializem ni za izvoz." Društvo *prijateljev nove Nemčije* je v Ameriki zelo škodovalo ugledu te države, saj je šlo na roko judovskemu sovražniku, in Bohle je upal, da bo kmalu prenehalo delovati. Dejansko so bili dnevi F.O.N.G. šteti, ko so njihova prizadevanja začela usihati in so med voditelji izbruhnili medsebojni spori. Toda ameriški nacionalsocializem je trpel.

Američani in tretji rajh, vzajemna ljubezenska zveza

K sreči so se odnosi med ZDA in Nemčijo zaradi tega močno izboljšali, seveda ne na vladni ravni, temveč se je sredi tridesetih let prejšnjega stoletja močno povečal ameriški turizem v Nemčiji. Kot priznava Diamond, so "obiskovalci preplavili Tretji rajh. To je bilo poletje nemških olimpijskih iger. Penzioni in hoteli so bili polni, tujci pa so občudovali novo zgrajeno avtocesto in vladne zgradbe v glavnem mestu. Mnogi so se vrnil domov v prepričanju, da duh nacionalsocializma ni bil le propagandni izdelek." Navaja "tok ameriških turistov, ki so obiskali Nemčijo. Američani so bili znane znamenitosti v Porenju, na olimpijskih igrah v Berlinu leta 1936 ali na obisku znamenitih srednjeveških obzidanih mest Noerdlingen ali Rothenburg an der Tauber. Olimpijske igre so se končale 16. avgusta. Čeprav je veliko tujih obiskovalcev zapustilo Nemčijo, jih je prav tako veliko ostalo in se dogovorilo za obisk partijskih dni (Reichsparteitag der Ehre ali "častni dan rajha"), ki so se začeli 8. septembra." In v nasprotju s politiko železne zavese, ki jo je Sovjetska zveza izvajala do svojih državljanov, so "Nemci v velikem številu obiskovali tudi Združene države Amerike". Očitno Hitlerju ni bilo treba skrbeti zaradi prestopov. Pravzaprav je v nekem pogovoru ob večerji v tem času mimogrede omenil: "Kdor želi zapustiti Nemčijo, naj gre. Ne bom jim stal na poti. Če so nezadovoljni s tem, kar poskušamo storiti, naj ne ostanejo tukaj. Vrata so vedno odprta."

Ravno ko je bojkot Judov premagala njegova revolucionarna gospodarska politika in je rajh postal kulturni magnet za oboževalce z vsega sveta, je na Bohlejevo veliko grozo umrla organizacija F.O.N.G. dobila nov zagon. *Prijatelji*, razburjeni zaradi neskončnih preprirov, so svojo oblast predali organizacijskemu dinamitu po imenu Fritz Kuhn. Ta je začel z delom in razpustil F.O.N.G. ter ga nadomestil z *Amerikadeutscher Volksbundom* ali *Ameriško-nemško ljudsko zvezo*, ki je bila pozneje bolj znana kot Bund. 29. marca 1936 je bil 39-letni Kuhn izvoljen za Bundesleiterja (vodjo Bunda), da bi ustvaril "močno kultno organizacijo". Diamond nadalje poudarja, da se je "v letih Fritza Kuhna ameriški nacistični Bund iz frakcionirane in neučinkovite skupine spremenil v orodje aktivnega gibanja. Poslovnežu Kuhnu je uspelo Bund iz zadolžene skupine, odvisne od podpore nacistične Nemčije, preoblikovati v samozadostno in dobičkonosno organizacijo," s 55 enotami, ki so delovale v sedmih regijah po Združenih državah Amerike. V Los Angelesu, Denverju, Dallasu, Chicagu, Detroitu, Atlanti in New Yorku so bili regionalni sedeži z več deset manjšimi podenotami v skoraj vsaki državi. Srečanja z več deset tisoč navijači niso bila redkost na srečanjih Bundov po vsej državi. Kakšen človek je lahko povzročil takšno preobrazbo?

Novi vodja zveze ima besedo!

Fritz Julius Kuhn se je rodil 15. maja 1896 v Münchnu. Ko se je začela prva svetovna vojna, je bil mlad prostovoljni strojničar v bavarski pehoti na zahodni fronti. Zaradi svoje inteligence in poguma je dosegel čin poročnika in prejel številna odlikovanja za hrabrost, vključno z železnim križem prve stopnje. Cesarjeva kapitulacija je sprostila sile militantnega komunizma na ulicah njegovega rojstnega mesta, kjer se je leta 1921 pridružil nastajajoči N.S.D.A.P. Istega leta se je vpisal na Univerzo v Münchnu, kjer je študiral kemijsko inženirstvo in širil glas med sošolci, med njimi tudi med svojo zaročenko Elso. Kot udeleženec puča, ki je dve leti pozneje propadel, je z zaročenko pod grožnjo aretacije pobegnil iz države in se odpravil v Mexico City. Tam sta se poročila in imela dva otroka, sina in hčerko. Naslednja štiri leta je bil Fritz uspešen kemik, vendar je dobil boljšo ponudbo pri podjetju Ford Motor Company, zato je družino preselil v Detroit in postal naturaliziran državljan. Leta 1933 se je pridružil društvu Prijatelji *nove Nemčije* in se hitro povzpел do položaja vodje na srednjem zahodu, ko so ga direktorji F.O.N.G. soglasno postavili za vodjo svoje šibke organizacije.

Fritz Kuhn je bil osebnostno zelo postaven, saj je bil na svoji 180 cm visoki postavi videti kot medved, kar je ustrahovalo njegove sovražnike. Vendar so ga njegovi najbližji tovariši najboljše poznali po njegovih nežnih poteh in sentimentalnem srcu. Človek, ki je lahko s tribune rohnel proti Judom, je vsak božič tudi jokal, ko je slišal "Tiho noč", saj ga je spominjala na dom njegove mladosti. Ker mu ni manjkalo ironičnega smisla za humor, je Martinu Diesu, paranoičnemu konservativnemu kongresniku, ki si je prizadeval za prepoved antisemitizma, nekoč poslal brezplačne vstopnice za shod Bunda. Predvsem pa je bil za Kuhna značilen goreč čut za zvestobo, poštenost in pravilno ravnanje v zvezi z nacionalsocializmom. Kot je nekoč izjavil: "Služba se ne kompenzira z uslugami ali privilegiji. Samo z duhom radostne požrtvovalnosti bomo zmagali." Stari vojak, veteran iz jarkov, je nagovarjal višje instinkte svojih poslušalcev. Tudi Diamond priznava, da so "njegovi privrženci na splošno zelo cenili njegovo delo".

Novemu vodji Bunda je uspelo oživiti gibanje z njegovo amerikanizacijo. Ni se več ukvarjal s politizacijo večinoma zadržane nemške skupnosti na račun širše bele skupnosti. Kuhn je "obžaloval usodo nemške Amerike; ni mogel razumeti, zakaj je pretrgala korenine prednikov v korist judovske Amerike". Namesto nje so se Američani vseh narodnosti začeli zgrinjati k svastiki. Na tipičnem shodu Bunda

februarja 1939 je govoril nenemški govornik Russell Dunn. Njegovo občinstvo je sestavljalo 30 % anglosaških, skandinavskih in slovanskih prebivalcev, 25 % irskih in 20 % italijanskih; komaj četrtnina poslušalcev je bila Nemcev. Diamond piše, da so bili "udeleženci njegovih javnih dogodkov večinoma nenemški. Opazovalci so vse pogosteje opažali, da so se srečanj udeleževali protibritanski delavski razred Ircev, ruski izobraženci, italijanski nekdanji vojaki, coughlinovci (privrženci izjemno priljubljenega "radijskega duhovnika" Francisa Coughlina) ter nižji srednji razred in delavski razred domorodnih Američanov."

Kuhn je vzpostavil tudi delovne odnose s skoraj vsemi desničarskimi in rasističnimi skupinami v ZDA, zlasti z *Legijo srebrnih srajc*, prvo pravo nacionalsocialistično organizacijo v Ameriki: "Bundisti so pogosto korakali skupaj z *Liktorskim združenjem* Josefa Santija, *Circolo Mario Morgantini* Johna Finzia (obe skupini sta bili del *italijanskih črnih srajc*), *ukrajinskimi rjavimi srajcami* ter ostanki Pelleyjevih *srebrnih srajc* in *Deatherageove Ameriške nacionalistične konfederacije*. Ameriški nacionalsocializem je prihajal v svoje vrste in celo napovedoval številne nenemške enote S.S., ki so se v naslednjem desetletju borile proti Sovjetski zvezi. Izmenjava literature in celo voditeljev je bila običajna: "V taboru Nordland (Bunda) v New Jerseyju so bili pogosti govorniki predstavniki Ku Klux Klana in Salvatore Caridi, predsednik North Hudsonskega oddelka italijanskih Ex-Combattenti." Tako civilizirano sodelovanje je bilo v ostrem nasprotju z malenkostno zagrenjenostjo, ki je bila v zadnjih 50 letih značilna za vse bolj nemočno desnico v Ameriki.

Nacionalsocializem s človeškim obrazom

Vendar je bil razlog za rast Bunda še en: "Kuhnov uspeh je bil deloma posledica njegove zavezanosti vodstvenemu načelu." V celotno članstvo je vnesel isto temeljno načelo, ki je ustvarilo mišičasto, a prilagodljivo organizacijo N.S.D.A.P.: Absolutna avtoriteta nad sledilci; absolutna poslušnost voditeljem. Ta vojaški način delovanja je bil potreben zaradi nasilnega nasprotovanja, na katerega so bundisti naleteli pri militantnih komunistih in histeričnih Judih. Toda Bund je bil privlačen zaradi več kot le dramatičnih pohodov, shodov in uličnih bitk: "Številne mlade moške v dvajsetih letih so privlačile bratske dejavnosti Bunda, ki so vključevale vsestranski športni program. Do poletja 1936 sta se dve nogometni ekipi Bunda, Hansa in Hamburg, udeležili turnirjev v zvezni državi New York. Tekmovali so tudi v tenisu, hokeju, plavanju in smučanju. Za tiste, ki niso tekmovali, je Bund sponzoriral smučarske vikende v gorovju Catskill. Vsak četrtek

ob devetih zvečer je Bund organiziral "večer piva", za tiste, ki niso marali alkohola, pa "uro kave". Pijača in sendviči so bili brezplačni, na voljo so bili kompleti igralnih kart in brezplačni filmi." Zelo zanimive so bile tudi predstavitve diapozitivov o novi umetnosti, glasbi in arhitekturi tretjega rajha.

Morda je bilo najbolj privlačnih pol ducata prostornih kampov, ki jih je v čudovitem naravnem okolju upravljal Bund. Med njimi so bili "Hindenburg" v Wisconsinu blizu Graftona, "Deutschenhorst" v Pensilvaniji, "Nordland" v New Jerseyju, "Siegfried" na Long Islandu v Yaphanku in "Efdende" v Michiganu v Pontiacu. Ta obsežna posestva so bila nacionalsocialistično ozemlje, kjer so arhitektura v vikinškem slogu, različna uniformirana oblačila in predvsem skupni duh ljudske skupnosti predstavljali svet belega človeka *par excellence*. Zagotovo so bili najbolj navdušeni obiskovalci taborišč Bund 600 otrok, ki so se od junija do septembra 1937 igrali in učili v "Hindenburgu" in "Nordlandu". Kakšno "taborjenje" so morali doživeti! Ko so se fantje in dekleta jeseni vrnil v svoje redne javne ali cerkvene šole, so njihovi prvi sestavki "Kako sem preživel poletne počitnice" učiteljem nedvomno odpirali oči! Celo Diamond se pritožuje, da so otroci "očitno uživali v poletju", kar je milo rečeno.

Lepi in brezhibno čisti kampi so bili tako priljubljeni, da so prinesli dodatne prihodke podjetju Bund, ki je oddajalo hišice v najem vse leto. Preostali prihodki so izvirali iz članarin, prispevkov podpornikov, prodaje revij in oglaševanja. Med prestižnimi oglaševalci v publikacijah Bunda so bili Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines in Hamburg-America Steamship Company. Nekaj mesecev po Kuhnovi izvolitvi za vodjo je bil Bund finančno popolnoma samozadosten. "V oblegani Bund je vlil novo življenje in to brez pomoči Nemčije."

Naključno srečanje s Führerjem

Kljub Kuhnovim čudovitim dosežkom je bil Bohle še vedno zaskrbljen, ker se je Bund zdel "preveč nemški" in je bil večini Američanov podoben, čeprav napačno, subverzivni veji Tretjega rajha v ZDA. Kuhn je zatrdil, da je Bund ob vsej svoji ekspanziji ostal to, kar je bil od nekdanj, od prvih dni *Teutonske zveze* - klub, veliko bolj bratski kot politični. Vendar je imel Bohle pomisleke in ni dovolil uradnega priznanja Bunda, ki je od A.O. prejemal literaturo, vendar nič drugega. V vsej svoji zgodovini je bil odnos Bunda z Nemčijo hladno oddaljen. Nacionalni socialisti v Nemčiji so upali, da bodo odpravili vsak vtis, da se vmešavajo v

notranje zadeve drugih držav.

Bohlejev urad je imel zelo jasne zamisli o A.O. in potrebi po izogibanju sumničanju v tujini: "Njen cilj je spodbuditi Nemce v tujini, da ohranijo odnos strogega spoštovanja zakonov in običajev države, v kateri so gostje, hkrati pa nikoli ne pozabijo na svojo domovino. *Organizacija za tujino* (A.O.) pomaga vsem Nemcem v tujini, da ohranijo stik z domovino in v vsakdanjem življenju podpirajo njene ideale." Bohle je precej močno čutil, da Bund ob vsej svoji amerikanizaciji ogroža stroge standarde, ki jih je postavil za A.O. To tuje ime, *Amerikadeutscher Volksbund*, bi bilo treba opustiti in ga zamenjati za nekaj, kar bi zvenelo bolj ameriško. Kar zadeva stvari, ki zvenijo neameriško, pa ni bilo nič hujšega od Kuhnovega debelega bavarskega naglasa. Ali ni mogel najti koga drugega, ki bi govoril ameriško angleščino?

Toda vodja A.O. je bil najbolj osupel, če ne celo šokiran, ko je v *New York Timesu* na prvi strani zagledal fotografijo sramotnega voditelja Bunda v prijateljskem pogovoru s kom drugim kot s samim Adolfom Hitlerjem. Sovražne (tj. judovske) novinarske službe so izkoristile njene propagandne implikacije "pete kolone" in fotografijo razširile po vsem svetu kot pozitiven dokaz mednarodnega dogovora med Fritzem Kuhnem in njegovim Führerjem. Bohle, ki je bil ves potr, je vedel, da so Judje s tem strašnim faux pasom pridobili veliko političnega sena, kar so tudi dejansko storili.

Vendar pa sporno srečanje nikakor ni bilo tako zlobno, kot se je zdelo svetu. Kuhn je bil v Berlinu na olimpijskih igrah, ko je imel priložnost, tako kot številni tuji obiskovalci, večinoma navadni ljudje, srečati Hitlerja, ki mu je predstavil ilustrirano zgodovino Bunda. Führer se mu je zahvalil, izmenjala sta nekaj prijetnih besed o Münchnu (Kuhnovem rojstnem mestu in Hitlerjevem najljubšem mestu) in po 15 minutah sta pogovor končala. Čeprav je bilo srečanje nedolžno, je Kuhnu v ZDA na veliko Bohlejevo žalost prineslo izjemno verodostojnost. Vzbudil je tudi pozornost več vladnih preiskovalcev, ki so pregledali vsak vidik bundistov in iskali najmanjšo pravno nepravilnost, s katero bi jih lahko kriminalizirali. Kot piše Diamond: "Problem, s katerim so se soočili McCormack-Dicksteinovi preiskovalci (in) zaskrbljeni uradniki State Departmenta, je bil, da bundisti niso kršili nobenega obstoječega zveznega zakona. Ena stvar je bila obtožba neamerikanizma, druga pa dokazovanje. Generalni državni tožilec Združenih držav Amerike Homer Cummings in direktor FBI J. Edgar Hoover sta opravila preiskavo notranjih zadev Bunda in 5. januarja 1938 objavila, da skupina ne krši nobenih zveznih zakonov." Kuhn je menil, da "mora delovati znotraj ameriškega

pravnega sistema in ne proti njemu".

Shod v Madison Square Gardnu

Sčasoma je Bund veliko manj ljudi obravnavalo kot subverzivno organizacijo, česar se je Bohle bal, zlasti ko se je ljudsko nezadovoljstvo preneslo z bundistov na vojno hujskaštvo predsednika Franklina Roosevelta. Bund je postal ena od številnih domoljubnih skupin, ki so glasno nasprotovale njegovim prizadevanjem, da bi Združene države vključil v vojaško agresijo proti evropskim rasistom. Ludlowska resolucija je bila protiameriški načrt, ki ga je v začetku leta 1937 odločno spodbujal F. D. R., da bi reorganiziral zvezno sodstvo, ki bi lahko razpisalo "nacionalni referendum o vojni napovedi", česar se danes po 50 letih neusmiljene propagande, ki Hitlerja prikazuje kot v celoti odgovornega za drugo svetovno vojno, skorajda ne spomnimo. To je pomenilo, da bi bila pravica do vojne, ki je v ameriški ustavi opredeljena kot izključna pristojnost kongresa, prepuščena časopisnim anketam. Z drugimi besedami, če bi novinarski in vladni demagogi sprožili dovolj javne histerije, bi lahko vplivne interesne skupine s svojimi skritimi nameni ameriško ljudstvo potegnile v katero koli vojno na podlagi najbolj šibkih izgovorov. Ker je vedel, da kongres odločno nasprotuje njegovi želji, da bi našo državo vpletel v tuje spletke, pred katerimi je svaril George Washington, je F.D.R. poiskal "zadnja vrata v vojno", kot je to opisal eden od zgodovinarjev. Resolucija iz Ludlowa je bil Rooseveltov prozoren poskus protiustavne in neizzvane agresije na Evropejce, ki so se borili za osvoboditev svojih ljudstev izpod mednarodne plutokracije, ki ji je pripadal tudi sam.

Američani, ki so se bali neurejenega položaja v Beli hiši, so Kuhnove izolacionistične poglede začeli jemati resneje, začevši z množičnim zborovanjem v Readingu v Pensilvaniji, ki se ga je udeležilo 15.000 ljudi. Še večje zborovanje in največji javni uspeh Bunda se je zgodil 20. februarja 1939 v New Yorku. Madison Square Garden, okrašen z velikanskimi transparenti s svastiko in obeseni z izvezenimi slogani Bunda, je bil do zadnjega kotička napolnjen s plačniki vstopnic iz vse države. Ko so združeni pihalni orkestri več regionalnih štabov zapeli Horst Wessel Song, nacionalsocialistično himno, so divje navijali. Medtem ko sta glasba in aplavz napolnila veliko dvorano, je kar 3 000 uniformiranih nevihtnikov O.D. v popolni formaciji korakalo od zadnjega dela Madison Square Gardena do odra, kjer je Fritz Kuhn nagovoril 22 000 poslušalcev. V njegovi bližini se je dvigala 30 metrov visoka podoba Georgea Washingtona, čigar rojstni dan so praznovali. To je bila zelo aktualna tema, ki je v nasprotju z znamenito politiko

našega prvega predsednika "brez tujih zapletov" in mednarodnimi načrti F.D.R. za novo tujo vojno.

Vodja Bunda je opozarjal, da mora Rooseveltova tolpa, sestavljena iz judovskih dobičkarjev, brezrazrednih plutokratov in komunističnih prevratnikov, uničiti Tretji rajh, ker je Hitler ustvaril sistem, ki je nemško ljudstvo naredil gospodarsko neodvisno od tujih borznih vplivov. Izguba uspešne Nemčije je bila za mednarodne denarce dovolj velika. Toda zunanji narodi so začeli gledati ugodno na te iste ideje. Če bi se te razširile v druge države, bi se izgubil finančni primež Judov v svetu. In te druge poganske države, ki so jih prav tako prizadeli marksistični nemiri, sta dodatno privlačila nacionalsocializem in fašizem, edini ideologiji, ki sta bili dovolj močni, da sta izničili komunizem. Kuhn je preroško opozoril, da bodo Američani, če bodo vstopili v vojno proti osi, morda vojaško zmagali, vendar jo bodo zagotovo politično izgubili, saj bo vse zlo, ki ga je očistil Hitler, ponovno oživelo in izgubilo svojo moč, da bi začelo pestiti Ameriko. Komunistična infiltracija ameriške vlade bi uničila naše svoboščine, marksizem bi prodril v ameriško misel, horde negerskih divjakov, razburjenih in oboroženih, pa bi sprožile valove mestnega kriminala, o kakršnih se nam še ni sanjalo. Kot je bil George Washington oče naše ustavne republike, je dejal Kuhn, tako je Adolf Hitler oče našega rasnega nacionalizma. To dvojje se ne izključuje. Nasprotno, oba se dopolnjujeta kot predstavnika politične in rasne svobode arijskega človeštva.

Čeprav je govoril z debelim nemškim naglasom, zaradi katerega se je Emst Bohle zdrznil, so bile besede vodje Bunda sprejete z navdušenjem. Večinoma! Njegov govor so včasih prekinili komunistični hlapci, ki so ga poslali, da bi zmotil srečanje. Na razočaranje in razočaranje Stormtrooperjev so člani množice, ki so jih ti samoumevni marksistični hekerji razjezili, rdečuhe hitro pretepli v krvavo kašo, še preden so jih zaskrbljeni možje O.D. lahko prijeli. K sreči se jim je priložnost ponudila pozneje zvečer: "Eden od njih, Isadore Greenbaum, se je prebil skozi vrsto mož O.D., ki so varovali Kuhna, in skušal napasti Bundesleiterja. Varnostnik je padel na Greenbauma in ga odvedel z odra." Naredili so več kot to. Potem ko so ga pretepli skoraj do onemoglosti, so mu strgali hlače, celo spodnjice, nato pa ga telesno in golega vrgli pred 22.000 gledalcev, ki so izbruhnili v kakofoničen smeh nad razgaljenim kikom. Greenbaum je lahko z repom med nogami odkorakal iz dvorane na zimski newyorški zrak.

"Milijon članov v letu 1940!"

V Madison Square Gardnu se je pred šestimi leti sklenil krog od sojenja zaradi sovraštva do Judov. Tamkajšnji množični shod je predstavljal vrhunec dejavnosti Bunda. Med več napisanimi transparenti, ki so prekrivali ogromno dvorano, je bil tudi napis: "Milijon članov leta 1940!" Ta cilj morda ni bil dosegljiv Fritzu Kuhn, toda koliko privrženecv je Bund dejansko pritegnil? Nenavadno je, da tega nihče ne ve zagotovo. Pred uradnim sodelovanjem ZDA v drugi svetovni vojni naj bi bundovci sami uničili članske sezname v pričakovanju protinacističnega lova na čarovnice s strani zvezne vlade. Diamond piše, da so nevihtniki O.D. predstavljali desetino celotnega članstva. Ker to drži, lahko približno ocenimo, da je število bundovcev v Madison Square Garden pripadalo regiji Nove Anglije, dodatni posamezniki pa so bili iz drugih sedežev vzhodno od reke Mississippi. Preostale enote je sestavljalo še od 1 500 do 3 000 pripadnikov. Če upoštevamo nizko številko 4.500 pripadnikov O.D., dobimo približno število 45.000 članov Bunda. To so bili aktivisti z izkaznico, katerih minimalne dolžnosti so vključevale plačevanje članarine, udeležbo na sestankih in razdeljevanje literature.

Poleg članov so bili neregistrirani podporniki, simpatizerji, ki so k gibanju prispevali na različne, neregularne načine. Teh oseb je bilo verjetno okoli četrtilijona, saj je bilo na vsakega člana približno pet podpornikov; tudi to je konzervativna ocena. Glede oseb, ki so bile naklonjene Bundu in so morda na volitvah glasovale za kandidata Bunda, če bi jim bila dana možnost, nihče ne more z gotovostjo vedeti, ali so bile te osebe naklonjene Bundu in ali so morda na volitvah glasovale za kandidata Bunda, če bi jim bila dana ta možnost. Toda nedvomno bi več milijonov Američanov, morda celo od pet do deset milijonov glede na zgoraj navedene številke, oddalo svoj glas za Bund. Tako široka podpora in aktivnost v Ameriki za vedno odpravlja preračunljivo laž, da nacionalsocializem v Ameriki nikoli ni imel ljudskih privrženecv. Toda to, kar Judje povedo javnosti, in to, o čemer se pogovarjajo med seboj, sta dve popolnoma različni stvari.

Medtem ko so prek svojih ujetih medijev kričali, da je Bund neameriški "trojanski konj", ki ga je poslal Hitler, da bi zavladal Združenim državam, so vedeli, da je ta prevara hitro zastarala zaradi velikega števila privrženecv Bunda in veliko večjega izolacionističnega odpora do vojnega hujskaštva F.D.R. Hollywoodska in časopisna propaganda nista mogla ustaviti naraščajočega ljudskega nasprotovanja njihovim načrtom. Njihovi uslužbenci v FBI in kongresnih preiskovalnih odborih niso mogli zakonito ukiniti Bunda.

Sojenje in zaporna kazen

Judje, ki se nikoli niso pustili odvrniti zgolj poganskim zakonitostim, so nemoteno nadaljevali z naslednjim korakom proti Bundu, da bi ga spodkopali od znotraj. Vodja Bunda je z zelo uspešno organizacijo množičnega zborovanja v samem središču judovskega New Yorka pokazal več drznosti, kot so jo lahko prenesli. Slaba dva meseca po zborovanju v Madison Square Gardnu ga je okrožni tožilec tega mesta, politično ambiciozni Thomas Dewey, obtožil ponarejanja in tatvine. Dewey je upal, da bo s križanjem njihovega zakrknjenega sovražnika pridobil podporo Judov za svojo prihodnjo predsedniško kampanjo. Ironično se je Kuhново sojenje začelo 9. novembra, na obletnico münchenskega puča, v katerem je sodeloval 16 let prej. To je bilo ponovno obdobje samožrtvovanja.

Kuhna je zastopal usposobljen odvetnik italijansko-ameriškega rodu: "Sabbatinova obramba je bila odlična in nekaj časa se je zdelo, da Dewey ne bo zmagal. Sabbatinove obtožnice so se razjedle z obtožnicami." Glavne obtožbe proti Kuhnu, vključno z njegovo domnevno poneverbo 14.548 dolarjev izkupička s februarkega shoda, so bile zavrnjene. "Nazadnje je zadeva temeljila na obtožbi, da Kuhn ni plačal sodne takse v višini 500 dolarjev odvetniku, ki je prejšnje leto branil šest bundistov v primeru Nemško-ameriške naselitvene lige." Obtožnica je bila malenkostna, vendar je tožilstvo "skušalo prepričati poroto, da je Kuhn, čeprav je trdil, da je honorar plačal, v resnici denar ukradel (slabih 500 dolarjev?!) in ponaredil znesek v knjigovodski knjigi. Kuhn je do konca vztrajal pri svoji nedolžnosti."

zaradi njegovega špartanskega načina življenja in velikih prihrankov, ki jih je imel kot cenjeni kemik, se je domnevna kraja tako nizke vsote denarja zdela smešna in v nasprotju z realnostjo. Poleg tega je bilo Kuhново celotno življenje v Bundu. Kot je poudaril Sabbatino, nič v njegovem življenju ni kazalo na nepoštenost ali neprimerno, še najmanj pa na kriminalno vedenje. Nasprotno, v prvi svetovni vojni se je dosledno žrtvoval za domovino, v münchenskem puču je tvegalo svoje življenje, nato pa se je popolnoma posvetil svoji družini in nič manj neomajno Bundu. Niti on niti njegova žena nista imela velike hiše, dragih avtomobilov, debelega bančnega računa ali kakršnega koli luksuznega premoženja. Toda to je bil navsezadnje New York na predvečer dolgo sanjske vojne Judov proti Hitlerju. Tako je bil Fritz Kuhn 5. decembra spoznan za krivega in obsojen na 2,5 do 5 let zapora v Sing Singu.

Konec zveze Bund

Ko so Japonci napadli Pearl Harbor, je Bund prostovoljno razpadel. To je bilo najtemnejše obdobje za ameriške nacionalsocialiste. Ne le, da so bili prisiljeni molčati, medtem ko so množice njihovih rojakov veselo delale, se borile in včasih tudi umirale, da bi ubile svoje belske sonarodnjake v Evropi in uničile njihovo kulturo starega sveta. Gledali so, kako so vse njihovo trdo delo, sanje, zmage in upi zadnjih šestih let izhlapevali v vojni hysteriji. Najhuje od vsega pa je bilo to, da so bili bundisti priča propadu Tretjega rajha in odvratnemu zmagoslavju svetovnega židovstva prek njegovih legij gojencev. Luč dobe arijskega rasnega druženja brez primere in obljuba nove bele civilizacije sta izginili. Zaton Zahoda bo ameriško družbo potegnili v notranje uničenje prav zaradi sil, pred katerimi so bundisti tako dolgo svarili. To je bil začetek konca sveta in tega so se zavedali. Nekaj časa je bilo to preveč, da bi to prenesli. George Froboese si je 16. junija 1942 zaradi obupa vzel življenje.

Žalostna usoda Fritza Kuhna

Tudi Fritz Kuhn je želel umreti. Živel je v zveznem zaporu, pozabljen od zunanjega sveta in preziran tako s strani paznikov kot zapornikov. Tudi njegove žene Eise in otrok ni bilo več, saj so bili vrnjeni v Nemčijo. Nihče ni bil bolj osamljen. V zaporu so mu odvzeli državljanstvo, po vojni pa so ga deportirali. Zaradi slabega zdravja je bil izpuščen aprila 1946. Svojo domovino je nazadnje videl v času slave tretjega rajha, zdaj pa je večina domovine še vedno v ruševinah vojne, ki jo je skušal preprečiti. Po vrnitvi v rodno mesto se je zaposlil v majhni tovarni kot industrijski kemik. Toda okus Judov po maščevanju še vedno ni bil zadovoljen in že po enem letu svobode so ga tako imenovani uradniki za raznarodovanje na Bavarskem ponovno aretirali na podlagi očitno lažne in povsem neutemeljene obtožbe, da je imel tesne stike z Adolfom Hitlerjem, kar so okupacijske oblasti označile za zločinsko razmerje.

Kuhna so ameriški preiskovalci vojnih zločinov za nedoločen čas zaprli v koncentracijskem taborišču Dachau. Mlado dekle Hedwig Munz, ki je delala v tamkajšnjem objektu ameriških zračnih sil, je obžalovala obolelega moškega, ki se je zaradi nege in slabega ravnanja postaral do poznih let, in ga prijela za roko skozi vhodna vrata taborišča. Čeprav je Hedwig izkazoval gentlemansko

hvaležnost, se je zdel brezbrizen do svoje nepričakovane osvoboditve. Brezsrčni uradniki so ga šest mesecev pozneje brez odpora ujeli in ga ob nastopu zime vrnili v neogrevan Dachau. Nazadnje so ga izpustili leta 1950 in ga pozvali, naj gre domov in umre. Deset let zapora je dejansko zlomilo njegovo prej trdno telesno kondicijo. Petinpetdesetletni Fritz Kuhn je umrl 14. decembra 1952 v Münchnu, mestu, kjer sta se rodila on in njegova Ideal, ob zvokih njegove najljubše božične pesmi "Tiha noč".

Svet je njegovo smrt skorajda spregledal, saj je imel v tistem času druge razvedrilne dejavnosti. Mlade ameriške vojake so v Koreji, prvi v dolgi vrsti vojn, pobijali nebeloški komunisti.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

September 1944 Ausgabe 1973 26. April 1943 (2. Aufl.)

Der Kampf geht weiter !

Wichtig bleibt nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Mitglieder von Bewegung, Vorkämpfer, Verteidiger und Verfechter haben nicht aufgehört, die Karte der gesamten Erde unseren heldenhaften Führer Adolf Hitler zu erobern.

Alle Nationalsozialisten sind unerschütterlich tapfer und Kampfmenschen, deren Schicksal an Schicksal an Kampf an die Ehrliebe unserer weißen Völker —

Der Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des heutigen Volkstums ist kein noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der nationalsozialistische Kampf ist ohne Zweifel, das Volkstum — gegen alle weißen Völker (Völkern) — anzugreifen, seine Völkern und Einwirkungen, Überwindung und Kampferneuerung.

Ob "legal" oder "illegal", ob in "Waldweg" oder im "Sturmweg", ob mit Propagandamittel bewaffnet oder mit einem Schießwaffen, jeder ist Nationalsozialist für seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottward Luck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Novičke NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prednje poročilo
Intervju z Molly
Tretji del

NSK: Vaši trenutni projekti so očitno povezani s filozofijo in umetnostjo.

Opilite svoje mnenje o splavu teh tem na politiko.

Molly: Poskušam se vedno proučevati fotografiranje, vendar se večinoma osredotočam na Adolfa Hitlerja in Vojsko — članstva (www.mourningthefascist.com/)

inam se veliko dela. Preučevanje druge svetovne vojne je absolutno miselno polje informacij. Ko slišiš informacije o eni stvari, razdeli se dve stvari, ki jih je treba raziskati. Počutiti se, kot da si arheolog, ki odkriva zakopano preteklost. Preteklost, za katero bi raje, da me bi postila na dan. Za poplavo informacij in slik se lahko ponovno zahvalimo internetu. Izjemno redke stvari so se z leti

the **NEW ORDER**
Number 179 (2022) Founded 1973 April 26, 2022 (134)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the soul of the fallen ideas of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countermen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottward Luck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO je največji na svetu
Ponudnik nacionalsocialistične propagande!
Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih
Na stotine knjig v mnogih jezikih
Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

SS Defender against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Alldeiner Picture Book
The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Bollmann
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint — Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance
English - German / Deutsch - English

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!